

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

KALANDOROK

Képzeljétek, srácok, ilyen élményben nem volt még részetek az életben! Már meséltem nektek Anikóról, akivel Balatoncsillagon ismerkedtünk meg. Hármasban áthajóztunk a túlsó partra, hogy felfedezzük az ottani szépségeket. Hatalmas felhők kísérték végig a hajóúton és sajnos, mire odaértünk, a vihar is kitört. Beszaladtunk egy presszóba és vártuk, hogy jobbra fordul az idő és visszatérhetünk a szállásunkra. Csakhogy az izgalom tovább folytatódott, a hajók nem indultak, így el kellett fogadnunk, hogy valahol az utcán fogunk aludni... Az ikremnek egyszer csak hatalmas ötlete támadt, amitől még jobban rázott a hideg. Egy ott kávézó sofőr adta az ötletet, aki hajlandó volt elvinni bennünket Siófokig, onnan már csak egy ugrás Balatoncsillag. Felkapaszkodtunk a kocsi rakterébe. Füreden egy raktárnál megálltunk, hogy a sofőr felvegye a rakományt, majd nagy kerékcsikorgással elindultunk. Valami nagyon nem tetszett! A sietésen kívül az sem, hogy ketten szálltak be a vezetőfülkébe. De nem tudtunk erről társalogni, mert elnyomott az álom mindannyiunkat. A gyanúnk csak fokozódott, mikor ébredés után rájöttünk, hogy más irányban megyünk. Majd fék, kiabálás, rendszámablacsere. Úristen, minket elraboltak!!! Szerencsére nem vettek észre, talán ki is végeztek volna bennünket, vagy becsomagoltak volna egy zsákba megkötözve...rá se merek gondolni. Ugrani fogunk, bárhova, de itt nem maradunk! Anikó elsőként ugrott le a platóról, Huba megijedt, így engem is hátráltatott, ekkorra már igencsak felgyorsult az autó. Így fentmaradtunk.

Bíztunk benne, hogy Anikó segítséget kér, hisz okos lány...Neeem! Dehogy vagyok belé szerelmes, mit nem feltételeztek?! Pesten belassult a forgalom, ekkor Huba leugrott, én maradtam, mert soha nem tudtuk volna meg, hova viszik a tolvajok a lopott árut. Tovább dideregtem tehát a raktérben, egy kis résen figyeltem, merre járunk éppen. Egy mellékutcába kanyarodott be az autó és megállt egy ház előtt. Itt az alkalom a menekülésre – gondoltam, ugrottam, megjegyeztem a házsámot, megkerestem az utca nevét és segítségért szaladtam. Szerencsére egy taxi jött éppen.... és a többi már tudjátok, mert Huba elmondott nektek mindent, lehet, talán többet is a kellenél.

GÓLYÁK

Sziasztok fiúk, hát újra iskola! Milyen volt a nyaratok? Az enyém nagyon izgalmas, nem is tudom, melyik sztorimat meséljem el nektek. Azt, hogy megjelent nálunk az argentin nagynénink egy fura autóval? Azt, hogy megismerkedtem egy lánnyal? Erről talán nem szeretnék beszélni. A legizgalmasabb a mi elrablásunk volt. Bizony, felkéredzkedtünk egy teherautóra, amit útközben elraboltak a tolvajok, mi meg ott lapítottunk a raktérben, várva azt, hogy leugorhassunk. Csakhogy a sztrádán elég gyorsan haladtunk, csak Anikónak sikerült leugrania, ő olyan lány, hogy semmitől sem fél! Majd sok-sok kilométer után Huba jutott le a kocsiról, majd én is mentem volna utána, csakhogy eszembe jutott, hogyan fogja el a rendőrség a tolvajokat, ha hült helyük lesz, úgy elbújnak. Inkább kívártam a pillanatot, amikor leléphetek. Buda, Szegfű utca 86. Gyors cselekvésre volt szükség.

Tudtam, hogy Anikó és Huba már értesítették a rendőrséget, most rajtam volt a sor. Telefonfülkét

kerestem, de épp egy taxi lámpáit vettem észre és lám, a kalandnak vége is lett. A rendőrök nagyon megdicsérték bennünket, el is gondolkodom azon, vajon nem szeretnék-e rendőr lenni, ha megnövök. De akkor a szemem csukva kell tartani, ha Amália néni nem akarom megbüntetni az utakon...

FEKETE TRIÓ

Sajnos közben hatalmas vihar támadt, és a hajó nem közlekedett a két part között. Mit gondoltok, mit csináltunk, míg esett az eső? Eltaláltatok, mint egy filmben, mi is beültünk egy presszóba. Ültünk, ültünk, egyszer csak megjelent egy fickó egy teherautóval. Na, kinek jutott erről eszébe valami? Az én okos Huba tesómnak. Megszólította őt, hogy vigyen át bennünket a túlsó partra.

Nemet mondott, de annyit megígért, hogy a füredi felpakolás után elvisz Siófokra, és onnan már hazajutunk valahogy. Bemásztunk a ponyvatető alá, míg a fickó aláírta az irodában a papírokat, hallottuk, hogy az autó ajtaja kettőt csattan. Bambán néztünk egymásra, hogy ez meg mi lehet. Sose találjátok ki! Jött két ember, s ellopták a teherautót a rakománnyal s velünk együtt.

Elindultunk. Mondanom se kell, hogy sokkal gyorsabban mentek, mi meg jobbra-balra dülöngéltünk hátul. Egyszer megálltak, lecserélték a rendszámot, ki akartunk mindhárman ugorni, de csak Anikónak sikerült. Újra nagyon felgyorsult a kocsi. Utólag megtudtuk, hogy Anikó eljutott a rendőrségre, és mindent elmesélt.

Az autó a sztrádán száguldott Pest felé. Huba megkérdezte, hogy melyikünk marad? Én nyertem. Ő Pesten egy piros lámpánál kiugrott az autóból, ő is eljutott a rendőrségre.

Egyedül maradtam. hosszás autózás után végre megálltunk egy háznál, míg ők a kaput nyitották, én is leugrottam, természetesen egy hatalmas pocsolyába. Szerencsére nem vettek észre. Elmentem az utca elejéig, megjegyeztem az utca nevét, és a házszámot is. Szerencsém volt, mert egy taxis bevitt a rendőrségre, a rendőrök pedig elkapták a tolvajokat! Sose gondoltam volna, hogy egy unalmas, esős nappól krimibe illő élmények érnek majd minket. A rendőrségen újra találkoztunk mindhárman. A hab a tortán Amália néni megjelenése volt, ugyanis úgy érkezett, mint egy forgószél. tőle 5 fejjel magasabb, 5x erősebb rendőröket úgy sodort félre az útjából, mintha tollpelyhek lettek volna.

Aztán hazamentünk Tivadarral, de ez egy másik történet...

OKOSTOJÁSOK

Képzeljétek el, az egyik nap a balatoni nyaralásunkon rossz idő volt, ezért Hubával és Anikóval áthajóztunk a túlsó partra. Nagy vihar lett, ezért nem jártak a hajók, így nem tudtunk visszamenni. Huba talált megoldást. Szerzett egy fuvar: egy teherautó elvitt a déli partra, ott meg stoppal mehettünk volna. Igenám, de az autó továbbment. Nekem már Balatonfüreden gyanús volt, hogy nem egy ember szállt be a sofőrülkébe, hanem kettő. Szóval az autó egyszer csak megállt. A sofőr és a másik lecserélték a rendszámot. Akkor jöttünk rá, hogy a teherautót ellopták. Anikónak sikerült még idejében leugrania, de mi Hubával maradtunk. Szerencsére Anikó okos, és értesítette a rendőrséget. Mi egészen Budapestig mentünk. Egy piros lámpánál Huba kiugrott, de nekem eszembe jutott, hogy a tolvajok eltűnhetnek a lopott holmival, ezért úgy döntöttünk, hogy én maradok. Huba leugrott... egyenesen egy pocsolyába. Ő megjegyezte a rendszámot. Én meg tovább mentem, és arra gondoltam, ha Belmondo elkapta a bűnözőket, akkor egy Németi Csaba is meg tudja ezt csinálni. Na, az autó egyszer csak megállt, gyorsan kiugrottam... egy pocsolyába... Azt láttam, hogy egy udvarra álltak, meglestem a házszámot, aztán megkerestem az utcanevet. Később sikerült leállítanom egy taxit, a sofőr kihívta a rendőröket. Ők már sok mindent tudtak, és elkapták a tolvajokat. Bennünket meg bevitték a rendőrségre, és azt hittem, minden jól végződött, de Amália néni utánunk jött, és hatalmas káromkodások közepette „kiszabadított” bennünket,

Nagyon vicces volt, ahogy még a legnagyobb rendőr is megijedt tőle! Fantasztikus nagynénink van!

FANTASZTIKUS HÁRMAS

Az egész úgy kezdődött, hogy átszöktünk hajóval a túl partra, nem sokkal ezután leszakadt az ég, így persze minden járatot töröltek. Ekkor ráakadtunk egy fura fazonra, akit végül rádumáltunk, hogy legalább egy darabig vigyen el minket. Nagy nehezen bele is ment, ám ekkor jött a baj, képzeljétek, amíg a sofőr bement a papírokat intézni, 2 fickó elkötötte az autót. Na ekkor már kezdtünk parázni rendesen, legszívesebben rögtön kiugrottunk volna, de úgy száguldottak, hogy esélyünk se volt

kimászni a ládák közül, amikor megálltak, hogy kicseréljék a rendszámablákat, Anikónak sikerült kiugrani, aztán jött volna Huba és én, de nem sikerült, az autó elindult, bíztunk abban, hogy Anikó hoz segítséget, egy piros lámpánál aztán Hubának is sikerült kiugrani, én végül úgy döntöttem maradok, s megnézem hová viszik a kocsit. Bevallom rettegtem, nem tudtam mi lesz. Próbáltam leleskelni, hátha látok valami táblát, hogy mégis hol vagyunk, de semmi. Ekkor már valahol bántam is, hogy hős akartam lenni, s lehet jobblett volna leszállni, de végül összeszedtem magam. Mikor a kocsit megállt, sietnem kellett, nehogy megtaláljanak a dobozok között, gyorsan kiugrottam, pont a pocsolyába persze, de hagyjuk...

Megláttam a házszámot, és az utca táblát, rohantam egy taxist leintettem, aztán ő hívta a rendőrséget, persze először örültnék nézett, de végül csak sikerült leleplezni a tolvajokat, a zsaruk szinte abban a percben ott is voltak. Bevittek az őrre, ahol már vártak a többiek, na és ez még mind semmi, Amália néni majdnem megvert egy rendőrt, mikor jött értünk, de szerencsére vették a lapot és elengedtek minket.

FANTASZTIKUS HÁRMAS

(Dobó István Alapiskola, Nagyszelmenc)

Nem is tudom, srácok, hol kezdjem az élménybeszámolómat. Hiába röhögtek, simán könyvet lehetne írni a kalandjainkról.

Nyár elején még teljesen el voltunk kenődve az ikremmel, mert anyáék nem vittek magukkal bennünket Görögbe a nyavalyás bizonyítvány miatt. De mit mondjak? Ez a vakáció tíz görög nyaralással is felért.

Először is azért, mert kiderült, hogy a gyerekcsöszünk, az Argentínából érkezett nagynénénk, akit mi boszorkánynak gondoltunk, nagyon vagány „csaj”. Hát még az autója, Tivadar! Azt látnotok kellett volna! Akár egy megbokrosodott gőzmozdony. Azzal indultunk neki a nagy kalandnak. Most nem fogom az utunkat részletezni, az a lényeg, hogy Balatoncsillagon kötöttünk ki. Majd elmesélem, milyen volt a vár, ahol laktunk, de előbb a bűnüldöző kalandunkat mondom el, mert ha hiszitek, ha nem, olyan is volt.

Egyik reggel elég borús volt az idő, nem mehettünk se strandra, se csónakázni, így a barátnőnk, Anikó ... Ne vigyorojgatók, nem olyan barátnő! Szinte rokon. Szóval Anikó azt javasolta, hogy hajóval menjünk át a túlsó partra. Át is mentünk, csak hazajutni nem tudtunk már, mert leállt a forgalom a heves esőzés miatt. Ültünk a presszóban, mint három veréb, amikor bejött egy jókedvű teherautó-sofőr. Ritkán szokott ilyesmi előfordulni, de akkor Hubának támadt egy ötlete. Megkérdezte a sofőrt, nem vinne-e el minket. A pasi jó fej volt, de sajnos nem a déli partra ment, mert Füreden fel kellett vennie egy csomó pulóvert. De azt mondta, hogy ha nem Veszprémen keresztül megy, akkor ki tud minket tenni Siófok mellett a sztrádára. Az már a déli part, ott tudunk fogni valami járgányt, ami elvisz Csillagra. Eddig rendben is lett volna, csak hogy Füreden, míg a sofőr bement a papírokat intézni, a járgányt ellopták. Mi erre csak akkor jöttünk rá, mikor Huba felem észrevette, hogy már a sztrádán haladunk. Azt hittük, hogy megfélemedkezett rólunk a sofőr, de akkor a kocsit megállt, és meghallottuk, hogy ketten beszélgetnek, és közben kicserélik a rendszámablát. Megállt bennünk az ütő! Lapultunk, mint dinnye a fűben. Amikor a két muksó előre ment, le akartunk ugrani, de csak Anikó érkezett. Mi fennmaradtunk, és azon filóztunk, ha adandó alkalommal mindketten leugrunk, talán sosem derül ki, hová vitték a lopott cuccot. Megegyeztünk, hogy én maradok a kocsin, aztán az egyik piros lámpánál Huba is leugrott. Én egészen a végcélig az autón maradtam, és mikor leugrottam, megjegyeztem a címet: Szegfű utca 86. Két utcával odébb megállítottam egy taxit, és megkértem a sofőrt, hogy rádióval értesítse a rendőrséget. Mikor a központban meghallották a nevemet, rögtön tudták, miről van szó. Ugyanis Anikó és Huba már náluk voltak, és mindent elmeséltek. Pár percen belül meg is érkeztek a rendőrök. A

lefülelést sajnos nem láttam, mert engem rögtön bevettek a központba a két harcostársamhoz. De aztán elmondták, hogy sima ügy volt. A gengszterek úgy meglepődtek, mikor bekopogtak hozzájuk a rendőrök, hogy azt sem tudták, fiúk-e vagy lányok. Na, és most füleljetek! Rólam azt mondták, hogy a rendőrségnek dolgozom. Ezt kapjátok ki!

Az meg külön rémtörténet volt, persze a rendőrök számára, amikor hajnalban megjelent az őrsön Amália néni, és bennünket követelt. A nagy melák rendőr úgy parázott, majd elájult. Pedig a néni csak megtépázta, és közben üvöltött, mint a sakál.

A hazaút Tivadarral külön fejezet volt. Ne haragudjatok, azt holnap mesélem el, mert Anikó hív, és valami fontosat kell megbeszelnünk. Sziasztok!

A FANTASZTIKUS TRIÓ

Sziasztok!

Képzeljétek, fantasztikus nyári szünetem volt. Ennél jobb nem is lehetett volna! Elmesélek MINDENT! Hol is kezdjem...

Ezen a nyáron elutaztam Hubával meg a nagynéninkkel Balatoncsillagra. A neve Amália és egy argentin „milliomos” nő. Antik darab, veterán kocsival! Az autója neve Tivadar, és szerintem már túl van a századik születésnapján is. Szóval ezzel a rozzant tragaccsal utaztunk egészen Balatoncsillagig, ahol egy igazi VÁRban laktunk!. Temérdek kalandban volt részünk, de mind közül a legizgalmasabb az volt, amikor egy igazi bűnügyet derítettünk fel, a rendőrségnek dolgoztunk. Az egész úgy történt, hogy Hubával és Anikóval(aki egy nagyon vagány, belevaló csaj, ott ismertük meg) , áthajóztunk a Balaton túlsó felére. Hatalmas vihar kerekedett, nem engedték, hogy hajók menjenek a vízre, ezért máshogy kellett hazajutnunk. A kávézóban Huba elintézte, hogy egy férfi elvigyen minket egy darabon, ami így visszatekintve, nagyon felelőtlen akció volt. Beszálltunk a teherautójába. Ekkor már kezdett sötétedni. Futólépések közeledtek. Az autó ajtaja hangosan becsapódott. Nekem feltűnt egy furcsa dolog, úgy hallottam mintha két ember szállt volna be. Azt hittük, hogy a vidám fickó felvett még egy utast. Aztán elaludtunk. Huba ébresztett fel minket. Már nagyon sötét volt. Egy kis idő múlva rájöttünk, hogy a sztrádán vagyunk, azaz rossz irányba haladunk. Nem is tett ki minket a sofőr. Aztán a teherautó egyszer csak lefékezett. Két férfi hangját hallottuk az esőben. Rendszámtáblát cseréltek. Eleinte nem értettük miért csinálják ezt, de aztán rájöttünk, hogy tolvajok, s nekünk azonnal el kell tűnnünk az autóból. Mivel tudjátok, igazi gavallér vagyok, engedtem, hogy Anikó ugorjon elsőnek. Neki sikerült is kiugrania, de a teherautó ekkor elindult. Szerencsére pont arra ment egy autó, és elvitték Anikót a rendőrségre. A rendőrök tüstént elkezdték a nyomozást. Mi még mindig a LOPOTT teherautóban voltunk. Először az volt a terv, hogy mindketten kiugrunk, de elhatároztuk, én a teherautóban maradok, hogy megtudjuk, hová viszik a lopott holmit. Eközben Huba is eljutott a rendőrségre. Minden információt elmondott, amit csak tudott. Eközben a teherautó egy ismeretlen utcában leparkolt. Észrevétlenül leszálltam a teherautóról, megnéztem a házszámot és az utca nevét. Szegfű utca 86 volt. Megláttam egy taxit és odarohantam hozzá. Gyorsan elhadartam a sofőrnek, hogy azonnal telefonáljon be a rendőrségre. Kijöttek a rendőrök, hogy elkapják a tolvajokat, engem pedig elvittek az őrsre, ahol Huba és Anikó már várt rám. Elhíhetitek, nagyon veszélyes kaland volt, de ÉN!!!... egy percig sem féltem, mindent megtettem azért, hogy a banditákat elkapják.

TIVADAR UTASAI

Sziasztok, én Csaba vagyok. Képzeljétek, most szöktem el egy rablótól, ha jól figyeltek, elmesélem nektek, hogy is történt ez a nem mindennapi kalandom.

Úgy kezdődött, hogy eljött értünk egy nagy teherautó, és a benne ülő madárcú bácsi nem volt túl bizalomgerjesztő figura. Nagyon megijedtünk, de nem volt mit tenni, bekászálódunk az autóba, és nagy zökkenéssel elindultunk. Az autó hirtelen megállt, és a zajokból úgy hallottuk, hogy valaki más is beszállt a vezetőfülkébe. Mivel a csomagteremben ültünk, a sok kátyú miatt egy idő után igencsak fájt a hátsó felünk. Gyanúsán sokáig utaztunk, megijedtünk, hiszen úgy sejtettük, hogy már rég meg kellett volna érkeznünk. Hihetetlen, de elrabortak

bennünket! Nagyon megijedtünk, de azzal nyugtattuk magunkat, hogy itt vagyunk egymásnak, számíthatunk egymásra. Amikor nagyot zötytyentünk, kinyitódott a csomagtér ajtaja. Anikó kapcsolt elsőnek, meglátta a lehetőséget a menekülésre. Kiugrott az autóból, minket is erre biztatott. Ezt sajnos meghallották a rablók, akik veszekedni kezdtek, hogy ez mégis hogy történhetett. Hubának sikerült kihasználni, hogy egymással vannak elfoglalva. Nekem sajnos nem sikerült. Nagyon megijedtem, de tudtam, hogy a kabala plüssöm megvéd. Már egy ideje utaztunk, amikor furcsa zajra lettem figyelmes. A teherautó teteje felől érkezett. Kinéztem, és madarak seregét láttam elsuhanni a fejünk felett. Mindegyikük rápotyogtatott valamit a teherautó tetejére. Magamban jót szórakoztam ezen. Közben pedig eszembe jutott egy újabb szökési terv. Amikor megálltunk egy piros lámpánál, kibújtam hátul, hogy kiugorjak, de ekkor egy dühös lóval találtam szembe magam. Olyan haraggal nézett rám, hogy azonnal visszafordultam, hiszen féltem a megvadult állattól. Egy kis idő elteltével a teherautó végre bekanyarodott egy kis utcába. Az álltkereskedésből kiszűrődő majmok hangja nyomta el a hangos puffanást, amivel lepottyantam a teherautóról. Megint a hátsó felem bánta.

De végre, megmenekültem! Olyan gyorsan futottam, ahogy csak bírtam. Persze, pont ilyenkor nem lát a tesitanár, pedig milyen büszke lenne rám!

NAGYMAGYARI OLVASÓK

„Képzeljétek el, hogy mi történt velem a nyári szünetben! A nénikémmel, Amáliával és a tesómmal, Hubával Balatoncsillagon nyaraltunk. Itt ismerkedtünk meg Anikóval. Mi hárman, gyerekek, elmentünk hajózni, de közben kitört a vihar, és a Balaton túlsópartján rekedtünk. A viharnak ugyan vége lett, de nem tudtuk, hogyan jutunk haza, a hajónk ugyanis csak másnap indult volna vissza. A vendéglőben megismerkedtünk egy teherautó sofőrjével, aki felvett bennünket, hogy hazavigyen. De amíg elment feltenni az árut, két férfi ellopta az autót, és vele együtt minket is. A tolvajok nem tudták, hogy mi is a raktérben vagyunk. Ez volt a szerencsénk, különben ki tudja, mi történt volna. Amikor a tolvajok átcserezték az autót a rendszámablát, Anikó leugrott a platóról. Mi ketten Hubával tovább utaztunk a kocsin. Mint később elmesélte, Anikó lestoppolt magának egy autót. Az autó elvitte őt a rendőrségre, ahol elmondta, hogy mi történt velük. A Déli-pályaudvar közelében a pirosnál Huba is leugrott a kocsiról. Csak én maradtam rajta, hogy tudjuk, hová viszik a lopott kocsit a tolvajok. Huba ezután egy telefonfülkéből felhívta a rendőrséget, és elmondta nekik az autó rendszámát. Az autó megállt egy ház előtt, és én leugrottam. Azonnal elfutottam, hogy a tolvajok ne vegyenek észre. Megállítottam egy taxist, hogy segítsen felhívni a rendőrséget. Elmondtam a rendőröknek, hogy hol találják meg a lopott kocsit. A rendőrök rögtön ott termettek. Elfogták a tolvajokat, és engem elvittek a rendőrségre, ahol már Anikó és Huba is várt rám. Innét felhívták a nénémet, hogy jöjjön értünk. Az volt a vicces, hogy amikor megérkezett Amália néni, a rendőrök megijedtek tőle, olyan perpatvart csinált. Szállodában aludtunk, és másnap az állatkertben voltunk. Amália néni olyan rikítóan sárga nadrágot viselt, hogy még teve is félrenyelt. Az ápolójának kellett elsősegélyben részesítenie, nehogy megfulladjon. Aztán Balatoncsillagra indultunk Tivadarral, Amália néni kocsijával - de ez már egy újabb kaland, erről majd legközelebb mesélek!”

BAGOLY

Helló-belló, Csaba vagyok, az okosabbik iker. Az osztályban sem én, sem az ikertesóm nem tartozunk a géniuszok közé, ami meg is látszik a bizonyítványunkon. Amikor a szüleink meglátták a bizinket, a hajukat tépték, és büntiből nem vittek minket kirándulni. Azt hitték, hogy pocsék nyarunk lesz, de közben hiperszuper, maxikapitális lett! Rengeteg kalandban volt részünk, most a legizgalmasabb sztorit mesélem el nektek.

Minden egy borús, esős napon kezdődött. Én, a hasonmásom és Anikó a rettenetes szél és a fejünk felett cikázó villámok miatt a Balaton északi partján ragadtunk. A vihar nemhogy gyengült volna, hanem egyre erősebb lett, mi meg egyre nagyobb pánikba estünk. Hubának eszébe jutott egy örült ötlet, és leszólitott egy tök idegen férfit, hogy el tud-e vinni minket a déli partra. Nem is értem,

miért nem nekem jutott ez eszembe, hiszen én vagyok az okosabbik! A férfi felajánlotta, hogy elvisz minket Siófokra, de Füreden meg kell állnia egy rakományért. Nem volt más választásunk, ha minél hamarabb haza akartunk jutni, így beleegyeztünk. Felpattantunk a teherautó platójára, ami nem a legkényelmesebb módja az utazásnak. Egyszerre izgalmas, félelmetes, és egyben fájdalmas is volt. Izgalmas volt, hiszen az ember gyereke nem utazik minden nap egy teherautó platóján! Félelmetes is volt, hiszen egy teljesen ismeretlen fickóra bíztuk magunkat, és fájdalmas is volt, mert minden egyes bukkanónál hol a popónkat ütöttük meg, hol a fejünket. Mire Füredre értünk, az összes porcikám sajgott, szerintem az is, amiről azt sem tudtam eddig, hogy létezik. A sofőr gyorsan bepakolt, és indultunk is Siófok felé. Legalábbis mi akkor azt hittük, hogy Siófok felé... Kicsit furcsa volt, hogy indulás előtt két ember ült be a teherautóba, az ajtók kétszer csapódtak. Nem igazán izgatott ez minket, szóval akkor már nem négyen, hanem öten utaztunk a teherautóval. Kissé uncsi volt a sötét hátsó részen az utazás, így elbóbiskoltunk. Egyszer csak arra ébredtünk, hogy a járgány nagyot fékezett, majd megállt. A két fickó, ugyanis két idegen fickót láttunk a lyukas ponyva résein, kiszállt, és gyorsan, kissé idegesen lecserélték a teherautó rendszámabláját. Na, ekkor jöttem rá, hogy gáz van! Csendben odasúgtam Hubának és Anikónak: Minket elraboltak!!! Hazudnék, ha azt írnám, nem ijedtünk meg! Azonnal életbe lépett a menekülési ösztönünk, de az autó olyan gyorsan elindult, hogy csak Anikónak sikerült leugrania, mi Hubával az autón maradtunk. Anikó nagyon klassz lány, a legklasszabb, akivel eddig találkoztam, nem mondom, hogy nem paráztunk miatta, de tudtuk, hogy nem ijed meg az árnyékától, és tuti kitalál valamit. Mi pedig a tesómmal folytattuk utazásunkat potyautasként, bár nem tudtuk hova. Mivel ikrek vagyunk, mi szavak nélkül, csupán pillantásokkal is megértjük egymást, így tudtam, hogy Huba is arra gondol, amire én: ki kell derítenünk, mi folyik itt. Megegyeztünk, hogy a következő adódó alkalommal Huba is dobantt innen, hoz segítséget, én pedig maradok a teherautón, hogy kiderítsük, vajon hova is tart a kocsis a lopott cuccokkal. A tervünk bevált, valahol a Déli pályaudvar környékén Hubának is sikerült leugrania az autóról. Ahogy láttam nem volt sima a landolás, mert egy jókora pocsolya közepébe csobbant. Még jó, hogy az elmúlt napok nagy részét a Balaton vizében töltöttük, így meg se kottyant neki egy térdig érő pocsolyácska. Hogy miért maradtam pont én a teherautón? Mert nem csak az okosabbik, de a bátrabb iker is én vagyok! Persze amikor egyedül maradtam a száguldó teherautó platóján az éjszaka közepén, elég para volt a szitu. Összeszedtem magam, és figyeltem, füleltem. Az autó bekanyarodott egy sötét utcába, lelassított, eljött az én időm: ugrottam! Arra gondoltam tök olyan, mintha egy Belmondos akciófilmben lennék. Szóval leugrottam, és nyomás, futásnak eredtem. Futás közben eszembe jutott, hogy én vagyok az okosabbik iker, meg hogy az akcióhősök biztos nem húznák el a csíkot, így visszamentem a tett helyszínére, és kiderítettem az utca nevét és a házszámot is, ahova a lopott teherautó beparkolt. Aztán elindultam a sötét éjszakába. Már nem is féltem. Az akcióhősök sem ijednek meg holmi sötétségtől, sem pedig a kietlen, ismeretlen utcáktól! Szerencsére nem volt sokáig sötét, mert épp jött egy autó, egy taxi, amit nagy merészen leintettem, és már tudtam is, mit kell tennem. Kértem a sofőrt, hogy szóljon be a központba, és azonnal értesítsék a rendőrséget.

Szinte percek alatt ott termett a rendőrség, és egy Hulk méretű rendőr szólított a nevemen. Gyorsan leadtam neki az infókat, ő pedig kiosztotta a többieknek a feladatokat. Minden pillanat alatt történt. Irtó jó érzés volt együtt dolgozni a jófiúkkal, részese lenni egy ilyen bombasztikus akciónak! A többi pedig már történelem... ahogy a felnőttek mondanák!

CSAK CSAJOK

Megint szeptember, de egy csomó jó sztorit tudok mesélni a haveroknak. A teherautó lopásosat tuti elfogom nekik mondani a szünetben.

Képzeljétek mi történt velem. Már az sem volt semmi, hogy a szüleim egy nénire bíztak, de sosem találnátok ki, hogy milyen kalandokat éltem át. Egy öreg kocsival elmentünk egészen Balatoncsillagig. Mivel nem volt máshol szállás egy igazi várban laktunk. Innen aztán csupa nyári kalandot éltem át: napozás, úszás, fagyizás stb. Egyik nap mivel nem lehetett fürödni hajókázni mentem Hubával és Anikóval, azzal a lánnyal akit ott ismertem meg. Az idő nagyon rossz lett és leállították a hajókat. Nem volt visszaút. Sikerült fuvart szerezni. Egy teherautó sofőrje felajánlottam, hogy elvisz egy darabon. Igazi kaland még csak most kezdődött. Miután megrakodott a teherkocsit

ellopták. Olyan volt, mint egy krimiben. Nem estem ám kétségbe. Tudtam, hogy valahogy le kell jutni róla. Az első megállónál mikor rendszámot cseréltek Anikó le tudott ugrani. Én Hubával maradtam és mindent igyekeztem megfigyelni. Budán aztán Huba is leugrott. Én maradt végig, hogy megtudjam hová mennek. Mikor elérték a rejtkehelyüket én is leugrottam. Egy taxissal közöltem, hogy hívja a rendőrséget, mert várják a hívásom. A tolvajok meg lettek, engem pedig igazi hősként ünnepeltek.

Mivel jól sikerült a nyomozás elhatároztam, hogy nyitva tartom a szemem és legközelebb is segítsek lefűlelni a rossz fiúkat.

FANTASZTIKUS CSAPAT

Sziasztok! Hatalmas nyomozást vezettem a rendőrség felkérésére. A tesómmal, Hubával és közös barátunkkal, Anikóval hajókázni mentünk a túlpartra. Akkor még nem gondoltam, micsoda kalandokat élünk majd át! Lehet jobb lett volna, ha aznap fel sem kelek az ágyamból! A Balatonon vihar kerekedett, és a hajónk, amivel átmentünk a Balaton túlpartjára, már nem jöhetett vissza. Ekkor a klónom, Huba kitalálta, hogy kéredzkedjünk fel egy teherautóra. Gondolhattam volna, hogy végünk van, ha Huba ötletelni kezd! Egy mókás muki volt a sofőrünk. Füreden felvettük az árut, mi pedig elvackoltuk magunkat a teherautó platóján. De valami nem stimmel, az autó ajtaját csapdosták, plusz egy ember is beszállt az autóba. Elszenderedtünk kicsit. Arra ébredtünk, hogy az autó megáll, és lecserélik a rendszámablakot. Ekkor rájöttük, hogy a teherautóval együtt elraboltak minket is ezek az észkombájn tolvajok. Egyet rabol, hármat kap. Anikónak még a rendszámablacserénél sikerült kiugrania az autóból. Én és Huba tovább potyautaztunk Pest felé. Huba egy piros lámpánál ugrott ki, már Pesten, a Déli pályaudvar közelében. Viszont én úgy döntöttem, hogy hős leszek, és lefűlelem a tolvajokat. Csaba a hős! Így tovább utaztam velük. Míg meg nem érkeztünk a tervezett címre: Szegfű utca 86. Észrevétlenül kiugrottam az autóból, pont egy pocsolyában landoltam. Kismalac vagy Csaba, nem nyomozó! Csuromvíz és sár lettem. Mivel nem valami jó a memóriám, egész úton ismételttem a címet, hogy el ne felejtsem. Majd el ne felejtsek valamit felírni a feledékenységre! Az utcán leállítottam egy taxit. Itt aztán kibújt belőlem a nyomozótiszt! Irányítottam a rendőrséget, hogy jöjjenek a Szegfű utcára, és végezzék a dolgukat! Én pedig a rendőrörsön meleg teát és száraz pokrócot rendeltem magamnak! Éppen a fotelban pihengettem, amikor Carramba! Máli néniről elfelejtkeztem! Nagynéném berobogott a rendőrségre, mint egy örült argentin torreador, halálra rémítve a rendőröket, akik szerintem legszívesebben jelvényüket is visszaadták volna, és követelte, hogy azonnal engedjenek szabadon! Máli néni, hiszen én vezettem az akciót!

Azért örültem, hogy végre láthatom, és mindhárman biztonságban vagyunk!

Csaba, a hős

A FANTASZTIKUS FESZTYSEK

Pár napja a testvéremmel, Hubával és újdonsült barátnőnkkel, Anikóval egy nagy kalandról álmodoztunk, hát megkaptuk. A hajókázás a Balaton túlpartjára nagyon jól indult, kedvünket nem

szegték a kissé szürkés felhők sem. Odaérve ért minket a meglepetés, hajó már visszafelé nem indulhat a vihar miatt. Sebaj, volt ott egy jó kis cukrászda, meghívjuk Anikót valami finomságra, úgy sincs sok ideje eldönteni, hogy kit választ közölünk. Vajon valamelyikünk bejön neki? Hubának támadt egy ötlete, megkértünk egy teherautó-sofőrt, hogy vigyen minket el valameddig. A sofőr vicces kis fazon volt, jó kis mókának tűnt az utazás. Füreden felvettük a rakományt, és elhelyezkedtünk. Kicsit fura érzéseket keltettek bennünk a körülmények, de már alig vártuk, hogy Borzogh-várban legyünk. Később kiderült, hogy a teherautót tolvajok lopták el, velünk együtt. Én nem ijedtem meg! Inkább féltettem a tolvajokat, rosszul indul ez Nekik. Tudtuk nélkül loptak három gyereket is. Anikónak még a Balatonnál sikerült leugrania az autóról. Mi, Hubával tovább autóztunk Budapest felé. Imádom azt a várost! Minden út Budára vezet! Huba aztán Budapesten ugrott ki az autóból, én pedig utaztam tovább, azzal a tudattal, hogy talán így híres lehetek. Lehet tele lesz velem az internet. Látom magam előtt a címekeket: Csaba a világ megmentője! Talán már iskolába sem kell járnom! A teherautó Budapesten a Szegfű utcában állt meg, egy ház előtt. Észrevétlenül ugrottam ki az autóról.

A tócsa kimaradhatott volna a napomból! Csuromvíz lettem. Utána kezembe vettem a dolgokat, éreztem magamban az erőt! A rendőrséget értesítve, a segítségemmel, sikerült elfogniuk a tolvajokat. Most már hátradőlve várom a híreket a neten! Ott van mellettem Huba és Anikó is. Őket is meg lehet említeni. Na, meg Amália nénit, aki szokása szerint nagy dérrrel-dúrral érkezett a rendőrsre. Mindenkit haptákba állítva vitt el minket! Nehogy róla szóljanak a hírek! A hősi szíjat félre téve, nagyon örülök, hogy megmenekültünk. A nagy kaland a nyárra kipipálva.

Csaba

KAPIBARÁK

Hallod, ezt nem fogod elhinni! Ilyen még a filmekben sincs! Mi még Pesten is jártunk ma! Figyelj, elmesélem!

Borongós napra ébredtünk. Egy gyors reggeli után Amália néninek már sikerült is elrontania a napunkat azzal a kedves mondattal, hogy „A strandra nem mehetek!”. Persze nem tartott nekünk sokáig rávenni őt, hogy elengedjen egy kis időre.....szinte gyerekjáték volt. Azt mondtuk, hogy Anikó vár minket a strandon, és tényleg várt, szóval nem is hazudtunk. Loholtunk végig az utcán, csak a fő térnél fékezünk le lihegve. Ki akartunk bérelni egy csónakot, de Amália néni persze az időjárás miatt azt sem engedte. Már miért is? De azt nem mondta, hogy hajóval sem mehetünk. Szóval hajóval átkeltünk a túloldalra, de visszamenni már persze nem tudtunk, mert csak mi lehetünk olyan „szerencsések”, hogy pont akkor zárják le a hajóközlekedést a vihar miatt.

Kellett nekünk nyavalyogni, hogy nem történik velünk semmi! A presszóban meglestünk egy sárga trikós férfit, és felcsillant a remény, hogy ő esetleg hazajuttat minket. A pasinak egy ponyvatetős teherautója volt. Azt mondta, hogy neki Füreden kell felvennie a raktárból egy jó pár darab női pulóvert, de megbeszéltük, hogy elvisz minket Siófokra, onnan meg majd valahogy hazajutunk. El is vánszorogtunk a raktárhoz, de már jártányi erőnk sem volt, teljesen kipurcantunk. Arra ébredtünk, hogy száguldunk. Mire gondol ilyenkor az ember? Biztos időben oda kell érnie a sofőrnek. Akkor még semmit sem sejtettünk.... Békésen visszaaludtunk. Arra ébredtem fel, hogy tök sötét van, beesteledett. Az okos sofőrünk biztos megfélemezett rólunk, ugyanis mi már a sztrádán száguldottunk, de ekkor hirtelen

lefékezett, és megállt az út szélén.

Most mi van? Tisztán lehetett hallani, hogy két ember pusmog, majd próbálják kicserélni a rendszámablát. Eléggé sejthető volt, hogy ez nem tiszta dolog, mi egy LOPOTT teherautóban ücsörgünk. Tudtuk, hogy nekünk innen el kell tűznünk. Anikónak sikerült is, nekünk már pont nem... Bízunk Anikóban, hogy valahonnan szerez segítséget, és kiszabadít minket. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre beértünk Pestre. Le akartunk mi is ugrani a teherautóról, de akkor nem tudtuk volna kideríteni, hogy hová megy az autó. Megegyeztünk Hubával, hogy én maradok, de már akkor csak arra tudtam gondolni, hogy mikor érünk már vissza a Borzogh várba. Szóval, amikor egy kicsit lassított az autó, Huba leugrott. Egyedül maradtam, és őszintén? Nem volt jó érzés. Teljesen betojtam. Pár perc múlva azt hittem, itt fogok egyet rókázni, ugyanis macskaköveken rázkódni egy teherautón, aminek a rakterében nyomorogsz, nem egy leányálom. Egyre sötétebb utcákban kanyarogtunk. Az autó lassított. Kezdem parázni, mert valahogy éreztem, hogy itt lesz a végállomás. A teherautó beparkolt egy ház udvarába. Én meg, supsz, kiugrottam. Megnéztem a házsámot, és egész úton azt ismételttem. Nem tudtam hirtelen, hogy mi tévő legyek. Csak arra vágytam, hogy ott legyek Balatoncsillagon, egyek egy jót, mert már kopogott a szemem az éhségtől.

Minden jó, ha a vége jó. A rendőrök tudták a dolgukat, mi meg újra találkozhattunk Amália nénivel, bár a találkozás elég hangosra sikerült. Carramba!!!

KÖNYVES BARÁTOK

Sziasztok!

Elmesélem most nektek, hogyan is történt a kaland.

A vihar miatt nem tudtam csónakba szállni, úgy döntöttem nekem szimpatikus alakot kérek meg, vigyen el egy darabig. Rendes volt a teherautó vezetője, szívesen segített. Annyira jól esett. Minden rendben is ment egy darabig, amikor észrevettem, hogy valami nem kóser.

Hát, képzeljétek, ellopták a teherautót, két ürge lecserélte a rendszámablát is. Hallanotok kellett volna, ezek milyen vicces figurák voltak.

Igaz, akkor nem így éltem meg. Lapítottam rendesen a ruhák között hátul a platón.

Rémisztő hideg volt. Már azt gondoltam, ha sikerül megszöknöm abból a száguldó fagyasztóból, a szívem örökké

Egy idő után megérkeztünk Budára, a Szegfű utcába, ahol sikerült leugranom a teherautóról. Azóta a szegfű a kedvenc virágom.

Egy taxi elé vettem magam, gondolhatjátok a sofőrt. Dülledt szemekkel nézett rám, azt gondolta, örült vagyok. De mindegy is

Hívta nekem a rendőröket, akik bevitték az őrsre, Budára. Ott elmeséltem az utazásomat részletesen. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy hangoskodás történik az épületben, aztán már tudtam, Amália néni érkezett meg. Spanyolul káromkodva, szidta a rendőröket is. Én már csak mosolyogtam, de ha láttátok volna a nagytermetű Ballát, eltörpült a néni mellett.

Jaj, barátaim! Vágytam egy igazán nagy kalandra, ez az volt.

KÖNYVMOLYOK

Képzeljétek, mi történt velem!

Kezdem az elején. A Balatonon voltunk. Kicsit borús idő volt, az eső is esett.

Testvéremmel, Hubával és egy új barátunkkal, Anikóval elhatároztuk, hogy áthajózunk a másik partra. Vissza azonban már nem tudtunk jönni, mivel az eső miatt eltörölték a járatokat. Ezért megkértünk egy teherautósofőrt, hogy nem tudna-e minket elvinni egy darabon. Szívesen segített. Ám útközben, míg a sofőr egy kis időre leparkolt, két idegen fickó ellopta a járművet. Persze nem abba az irányba tartottak, ahová mi menni szerettünk volna... Mi meg hátul kucorogtunk a raktérben a ruhákkal! Ja, mert azt szállított a rendes sofőr. Viszont okosak voltunk: elhatároztuk, hogy egyikünk a teherautón marad, hogy kiderítse, hová viszik a rakományt, a másik kettő pedig alkalomadtán leugrik a járműről, hogy segítséget kérjen. Anikó ugrott elsőként, aztán a Déli pályaudvarnál Hubának is sikerült „lelépni”. Így én maradtam a teherautón. Mikor a rablók elértek a céljukhoz, én is elmenekültem, és felhívtam a

rendőrséget. Miután „nyomra vezettem” őket, bevitték a parancsnokságra. Ott már Huba és Anikó vártak rám. Végül eljött értünk a nagynénénk, Amália néni. Persze ő is és Anikó papája is halálra aggódták magukat az eltűnésünk miatt. Úgyhogy nagy volt az öröm, mikor megkerültünk! Hát, így menekültünk meg...

FANTASZTIKUS GYEREKEK

Három jóbarát a pácban

Az egyik nap borús reggelre ébredtünk, Amália néni kiengedett minket a partra, de azzal a feltétellel, hogy nem csónakázhatunk, nem fürödhetünk. Szóval egy dögunalmas nap várt minket. Aztán Anikónak az az örült ötlete támadt, hogy menjünk át hajóval a másik partra. Hát persze, hogy beleegyeztünk!

Kiderült, hogy ez sem volt jó ötlet, mert a tó túlsó partján sem tudtunk mit csinálni, olyan viharos idő lett, ráadásul felhúzták a fekete zászlót, a hajók nem indulhattak el a kikötőből, így a másik oldalon rekedtünk.

Egy presszóban ülve vártuk a jószerecsét, bámultunk ki az ablakon. Mérgemben Anikóra támadtam:

- Kellted neked kaland! Na most tessék, eszelj ki valamit!

Ekkor egy teherautóból kiszállt a sofőr, s bejött a presszóba. Hubának támadt egy ötlete, hogy kérdezzük meg, merre megy. Szerintem ez nem épp a legjobb ötlet volt, idegen autójába bekéredzkezni! Na de nem volt más választásunk. Vagy a teherautós vagy éjszakára itt maradunk!

Elmondtuk neki, mit szeretnénk, azt mondta neki pulóvereket kell felvennie Füreden és azokat elvinnie Pestre. Annyiban tud segíteni, hogy Siófok felé megy, ahol majd bennünket kitesz, s onnan már valahogy hazajutunk.

Áll az alku! - kiáltottam, s felkászálódunk a teherautó hátuljába a ponyva alá.

Füreden megállt az autó, a sofőr megkért minket, hogy maradjunk az autóban, mert mindjárt jön. Nemsokára a két ajtó csattanását hallottuk és gyors sebességre váltott az autó. Nekem ez valahogy fura volt.

- Miért sietnek ennyire és miért ketten vannak? – suttogtam Hubának és Anikónak.

Kilestem a ponyva alól.

- Várjunk hisz távolodik a Balaton! Vajon elfelejtette a sofőr mit ígért? - mondta Huba

Az autó olyan gyorsan ment, csak úgy forogtunk a kanyarokban, néha azt hittem mindjárt kiesünk. Nemcsak nekem volt fura ez az egész, hanem Hubának is, ő vette észre, hogy a sztrádán megyünk. Vajon mi lesz velünk, és hová visznek?

Az autó aztán lelassított és két pasas ugrott ki belőle. Egyik sem a mi ismerős sofőrünk volt. Elkezdtek lecsereálni a rendszámtáblát, s a beszédük alapján beugrott, hogy ők tolvajok. Nagyon féltünk és fáztunk. Amikor beszálltak, elhatároztuk, leugrunk.

- Anikó, ugorj! - mondtam és meglöktük barátnőnket..

Már majdnem Huba is leugrott, mikor az autó elkezdett gyorsulni.

- Késő, - mondtam - Majd valahol megállnak ezek a haramiák, aztán lelépünk.

Az autó egyre gyorsabban száguldott a sztrádán. Reméltem, hogy Anikó szokása szerint valamit majd kieszel.

A csempészáruk között gubbasztva láttam Hubán, hogy egyre jobban be van rezelve.

- Na, most aztán nagy bajban vagyunk! - mondta - Le kellene lépnünk, amíg észre nem vesznek minket!

Én is gondoltam, hogy nem fognak örülni a tolvajok a potyautasoknak, az biztos.

Kitekintgettem a ládák fölött, láttam, hogy Pesten vagyunk. Huba azt ajánlotta, egy piros lámpánál, mikor a kocsi megáll, ugorjunk ki.

- Nagy ész vagy! - mondtam neki. - Akkor honnan fogjuk tudni, hová viszik az árut!

Csak az egyikünk ugrik le, valamelyikünk marad, és az természetesen én leszek.

Ennyi.

Huba nem is szólt semmit, aztán egy piros lámpánál fékezett az autó, és Huba leugrott!

Magamra maradtam. Nem volt valami jó érzés, fáztam, féltem, nem tudtam elképzelni, mi lesz, ha megtalál valamelyik tolvaj. Sötét volt, zuhogott az eső, ugyancsak szerencsétlenül nézhettem ki. Fogalmam sem volt, merre járhatunk.

- Te jó ég, mibe keveredtem!! – sóhajtottam fel.

Aztán éreztem, hogy az autó zötyög, majd a lelkem kirázza, gondoltam, valamilyen macskaköves utcában járhatunk. A teherautó egyre csak kanyargott, mindenféle sötét utcákban jártunk lejtőn fel, lejtőn le. Az emelkedők, a kertes házak miatt gondoltam, hogy Budán járunk. Aztán a teherautó akkorát fékezett, hogy alig tudtam a deszkaoldalban megkapaszkodni.

- Istenem, csak meg ne találjanak!

Kilestem a ponyva alól, megláttam az egyik banditát. A kaput akarta kinyitni.

- Most vagy soha! Eljött az időm!- leugrottam az autóról, persze pontosan bele egy pocsolyába. Már miért is ne oda!

Az autó bement az udvarba, én pedig egy fa mögül lestem, ahogy bezárta a kaput. Tédig vizes voltam, de kisebb gondom is nagyobb volt annál. Megnéztem a házsámot: 86. Az utca végén volt a tábla: Szegfű utca.

Nagyon jó kedvem lett. Elképzeltem, hogy milyen képet vágnak majd a tolvajok, ha a rendőrök rajtuk ütnek. Az is lehet, hogy majd nagy jutalmat kapok!

- Na, de most mi legyen?- gondoltam.

Aztán kiszaladtam az útra, és leintettem egy taxit. A sofőr nagy értetlenkedés után értesítette a rendőrséget, hogy Németi Csaba akar bejelentést tenni.

Nemsokára megállt mellettünk egy rendőrkocsi, s én elmondtam, hol a lopott teherautó az áruval. Jó lett volna velük menni, nézni, ahogy a rablókon rajtuk ütnek, de persze a rendőrök nem engedték. Bevittek a rendőrségre, ahol már Anikó és Csaba szürcsölgették a teát. Elégedett vigyorral öleltük meg egymást.

Ellőttünk egy-két poént arról, mi lenne, ha detektíveknek szegődnénk? Majd még meglátjuk.

HEURÉKA

Sziasztok, fiúk!

Van egy fantasztikus történetem a nyárról. El sem tudjátok képzelni, hogy mi történt velem, illetve velünk! Olyan kalandban volt részem, amelyet eddig csak a filmekben láthattatok! Remélem, kíváncsiak vagytok rá! Együtt dolgoztam a budai rendőrséggel.

A történet egy meleg, de borús nyári napon kezdődött Balatoncsillagon. Hubával a partra készültem, ahol Anikóval találkoztunk volna. Vele a nyáron ismerkedtem meg. Nagyon jó fej. Sajnos Amália néni, a nénikénk, nem engedte, hogy ilyen időben csónakázni menjünk a Balatonra. Anikónak azonban támadt egy bomba ötlete. Csónakázás helyett menjünk át hajóval a túlsó partra. Huba először beijedt, nem mert a néni utasításának ellentmondani, de végül is én, a nagyokos, felhívtam a többiek figyelmét, hogy a hajó nem csónak, tehát indulhatunk.

A hajó vígan szelte a habokat, remek délelőtt volt. Két óra körül vége lett a jókedvnek, az ég sötétbe borult, vihar készülődött. Siettünk a hajóhoz, hogy hazamenjünk, de ott közölték velünk, hogy ma már nem indul vissza hajó. Úrrá lett rajtunk a pánik, itt ragadtunk. Nemsokára zúdult az eső, mi pedig bemenekültünk a legközelebbi presszóba. Bambán néztem ki az ablakon, az utcán alig volt mozgás. Már bántam, hogy átjöttünk a túloldalra. Kellene nekem kalandot keresni! Huba engem hibáztatott, pedig egyszer sem ellenkezett.

Egyszer csak megláttunk egy ponyvával fedett teherautót. Sárga trikós, negyven év körüli férfi ugrott ki a vezetőfülkéből, és beszaladt a presszóba. A sárga pulcsijáról Amália néni jutott

az eszembe. Ő is szeretett kanárinak öltözni. Amikor belépett, mindenki órá figyelt. Képzeltétek, angyalomnak szólította a pultnál álló kiszolgálót! Jaj, ez nem is fontos a történet szempontjából. Még ők ketten szórakoztak, a nagyokos tesómnak jó ötlete támadt. Odament a fickóhoz, és elmondta neki a történetünket. Sajnos nem készült a déli partra, Füredre ment egy raktárba, ahonnan női pulcsikat kellett Pestre vinni. Kinek kell nyáron vastag pulcsi? A fene se érti. A kedvünkért hajlandó volt egy kis kerülőt tenni. Siófokra vitt volna minket, legalábbis ezt ígérte. Én már ennek is nagyon örültem. Bepattantunk az autó rakodóterébe, behúzódtunk a ponyva alá. Már kezdett elegendő lenni az esőből. Amíg a sofőr bement az áruért, addig az otthoniakra gondoltam, biztosan aggódnak értünk.

Egyszer csak elindult az autó, és egyre gyorsabban száguldott. Fura érzésem támadt. Úgy tűnt, hogy ketten szálltak be, mert két ajtócsapódást hallottam. Az autóban úgy dülöngéltem, mint a balatoni nádas a szélben. A monoton autózúgás még el is altatott. Huba ébresztett. Mint egy hegymászó, átmászott a dobozokon, és kikukucskált. Akkor eszmélt rá, hogy a sztrádán vagyunk. Az autó egyszer csak megállt, a két fickó kiszállt, és rendszámablát cserélt. A vidám pasi sehol. Ez volt az a pont, amikor nagyon megijedtünk. A két idegen lenyúlta az autót az áruval együtt, persze a tudtuk nélkül minket is elraboltak. Itt volt az idő, hogy kereket oldjunk. Anikó ugrott le elsőnek, utána jött Huba, de neki már nem sikerült a menekülés. Nagyon aggódtam Anikóért, de tudtam, hogy ügyes lány, biztos eszébe jut valami, amivel megment minket is. Behúzódtunk a raktérbe, vártuk a megfelelő alkalmat a szökésre. A kocsi beért a nagyvárosba. Itt már nyomozókká akartunk válni. Nem hiába néztünk annyi akciófilmet a moziban. Hubával eldöntöttük, hogy egyikünk leugrik értesíteni a rendőrséget, a másikunk pedig itt marad, hogy meglesse hová viszik az árut.

A piros lámpánál Huba leugrott, így már csak én maradtam a tolvajok kezében. Később megtudtam, hogy „a rendőrségnek dolgoztam”. Figyeltem az utat, de semmi ismerőset sem láttam. Egyre lassabban mentünk, szinte dőcögöttünk az úton. Valahol Budán voltunk. Egyszer csak megállt az autó. Itt már nem veszihettem el a fejem, bátornak kellett lennem. Leugrottam az autóról, persze egyenesen a pocsolyába. Elbújtam a járdán, mozdulatlanul vártam. Megnéztem a házszámot és az utcanevet, ahová az autó bement. Szegfű utca 86, még ma is emlékszem. Kimentem az utcára, ahol megállítottam egy autót. Egy taxi állt meg előttem. Megkértem a sofőrt, hogy értesítse a rendőrséget. Ők már mindenről tudtak. Büszke voltam Hubára és Anikóra. A rendőrkocsik pillanatok alatt megérkeztek. Elém állt egy toronymagas rendőr. Megadtam neki a tolvajok címét. Szerettem volna látni a letartóztatást, de nem engedték. Bevittek a budai irányítóközpontba, ahol az öcsém és Anikó is várt. Anikó - lány létére nagyon okos, még az otthoniaknak is küldetett táviratot, hogy ne aggódjanak. Megérkezett az óriás, aki elmondta, hogy a meglepődött fickókat sikerült elkapni. Huba teljesen beleélte magát a mesterdetektív szerepébe. Azt hitte, hogy ő Roger Moore.

Itt vége is lenne a történetnek, de ebben a pillanatban megjelent Amália néni, aki nekiesett a rendőröknek. Még az óriásnak is elakadt tőle a szava. Szerencsére a hadnagy mindent elmondott, és a néni lehiggadt.

Ezt az esetet biztos nem fogom elfelejteni. Most már tudom, hogy detektív leszek. Ha valamilyen megoldandó problémátok van, nekem nyugodtam szólhattok.

A RÚT KISKACSA

Én Csaba vagyok. Most elmondom, mi történt pár hete velem, a testvéremmel, Hubával és a barátnőnkkel, Anikóval.

Szóval, borús reggel volt, mikor engem és Hubát a nagynénink, Amália néni figyelmeztetett, hogy ma ne csónakázzunk ki a Balatonra, mert a meteorológusok vihart jósolnak. Persze mi nem hallgattunk rá, és épp ezért kis hajóval átmentünk a Balaton másik partjára. Megígértük Amáliának, hogy kettőre otthon leszünk, mert akkor lesz az ebéd. Ezt nem tudtuk betartani, mert akkorra olyan vihar támadt, amelyet már rég nem láttunk. Tilos volt visszahajózni a túlsó partra, túl veszélyes volt. Ott ragadtunk, egy presszóban ültünk, és néztünk kifelé az ablakon.

Egyszer csak egy vidám, sárga trikós férfi toppant be az ajtón. Odakiáltott a kávézósnak, hogy kér egy italt, és közben angyalomnak szólította. Valaki halkán megjegyezte, hogy ezt is régen szólították angyalomnak. . . A nő ugyanolyan morcos maradt, de a kávé elkészítette.

Hubának az az ötlete támadt, megkérdezzük, hátha elvinne minket ez a kedves férfi a túlpartra az autójával. Ő beleegyezett, hogy Siófokig elvisz. Most igyekeznie kell, mert egy óra múlva Füreden kell lennie. Árut szállított, mi bemásztunk az autó ponyvája alá, és ott várakoztunk. Egy óra múlva el is értünk Füredre. Nagyon sokat kellett várnunk, mikor két ajtócsattanás és a motor zúgása törte meg a csendet. Nagyon meglepődtünk, miért két ajtót hallottunk csapódni, de aztán arra a gondolatra jutottunk, hogy biztos felvettünk egy utazót. Az autó azonban hirtelen gyorsítani kezdett. El is gondolkoztam azon, hogy miért megyünk ilyen gyorsan, de ez a gondolat megnyugtató: így gyorsabban érünk Siófokra. Aztán mindannyian elaludtunk. Huba ébredt fel először, és a kiáltására ébredtem fel. Az autópályán voltunk. Füred és Siófok között nincs sztráda! Elrablónk rendszámtáblát is cseréltek.

A következő adandó alkalommal Anikónak sikerült leugrania, de mi tovább robogtunk Hubával a teherautón. Az újabb megállónál Huba ugrott. Remélem nem lesz bajuk. Mígnem a teherautó lehúzódt, én következtem. Gyorsan leugrottam. Memorizáltam az utca nevét és a házszámot. Ekkor egy taxi érkezett, amit halálmegevető bátorsággal megállítottam. Fékcsikorgás, értetlenség, végül gyors segítség a taxistól. A rendőrségen már vártak. Tiszta profinak éreztem magam. Határozottságom hamar elszállt, amikor Amália néni berobbant az őrre. Szerencsére gyorsan megbékélt, amikor épségben meglátott bennünket, és megtudta az igazságot.

Mindannyian a nyakába ugrottunk, és mentünk haza. Izgalmas egy nap volt.

TIVADAR UTASAI

Az egész úgy kezdődött, hogy Anikónak az a “csodálatos” ötlete támadt, hogy menjünk át komppal a Balaton túlsó partjára. Aztán persze mikor jön a vihar, ha nem pontosan akkor, amikor valahogy vissza kellene utazzunk Balatoncsillagra. Este aztán szerencsénkre, vagy pechünkre egy teherautó sofőr felvett minket, hogy elvigyen egy darabon. Na és persze az országban futkosó több ezer teherautóból miért is ne pont azt az egyet lopták volna el, amelyiknek a rakterében kuporogtunk? Már akkor gyanakodtunk, hogy valami nincsen rendben, amikor 2 ajtócsapódást hallottunk 1 helyett, de igazából akkor tudatosult bennünk, hogy nagy bajba keveredtünk, amikor a tolvajok megálltak, hogy lecseréljék a rendszámtáblát a teherautón.

Ekkor Anikónak sikerült kiugrania mielőtt újra elindultunk volna, de Huba és én fenn maradtunk a kocsin.

Így kettesben még félelmetesebb volt a helyzetünk, és még a barátnőnk miatt is aggódhattunk, de bíztunk benne, hogy valahogy szerez segítséget a számunkra és őt sem éri baj. Legközelebb akkor nyílt lehetőségünk, hogy leszálljunk, amikor már messze jártunk, valahol Budán lehettünk. Hubával úgy döntöttünk, hogy az egyikünknek tovább is a kocsin kellene maradnia, hogy a rendőröket a tolvajok nyomára tudjuk vezetni. Persze, hogy bevállaltam, hogy én leszek az, aki a teherautón marad, hisz mindenki tudja, hogy én vagyok a bátrabb... De persze azért én is féltem, ne gondoljátok, hogy nem, de a félelemnél is rosszabb volt, hogy ekkor már nagyon fáztam. Én becsszó életemben nem fáztam még ennyire, pedig megéltem már pár telet. Nem tudom, hogy tényleg annyira hideg lehetett-e, de az biztos, hogy ti ezt nem bírtátok volna ki, de legalábbis csontig fagytatok volna, akárcsak én.

Végre aztán megálltunk valahol, ahol aztán én is kimásztam, és gyorsan utánanéztam, hogy hol is vagyok, de ezt a részét már ismeritek a történetnek.

ÉSZBOMBÁK

Képzeljétek el, ott voltunk, egy presszóban ültünk, miközben Amália néni biztos nagyon aggódott értünk!

Ekkor érkezett egy idegen ember, jó magas, sárga trikóban, fülig érő vigyorral.

- Van egy ötletem! – mondta Huba.

- Ajjaj, ez már baj! Fedezékbe! – mormogtam inkább csak magamnak, mert tudtam, hogy valami közeledik, valami zűr.

A mit sem sejtő Anikó még biztatta is: -Mondd csak!

Huba erre nem szólt, rögtön akcióba lépett, odament az idegenhez. Láttuk, hogy köszön az idegennek, valamit hevesen magyaráz, majd intett nekünk, menjünk oda mi is. Megállapodtunk a sofőrrel (mint közben kiderült, hogy ő érkezett olyan nagy fékcsikorgással a presszó elé), hogy elvisz Siófokra, onnan már csak egy ugrás Balatoncsillag, valahogy már hazavergődünk. Figyeljete, beszálltunk a teherautóba, de nem akárhová – a raktérbe! Egész kényelmes volt, mert tele volt kartondobozokkal. Végre közeledni fogunk Balatoncsillaghoz, nem távolodni, gondoltuk akkor, mi balgák. Nekem gyanúsnak is tűnt valami, mert két ajtócsapódást hallottunk, ketten kellett, hogy beszálljanak. Végül Anikó megnyugtatott, az eső finoman kopogott a ponyván, az autó ringatott. Lehet, hogy el is aludtunk, mígnem Huba kiabálása ébresztett.

- A sztrádán vagyunk! – kiáltotta.

- Hogyhogy, elfelejtett kitenni a sofőr? – pislogtam nagyokat. Ez a hír nagyon letört, szomorú voltam, mert nem érhetünk haza, és mérges is, mert nem tett ki a sofőr! Az autó lassított, megállt, majd meghallottuk a hangjukat. De hisz ezek rendszám táblát cseréltek! Fülelek tovább, és a beszédükből nyilvánvaló lett, hogy ezek rablók.

- Le kell ugranunk! – figyelmeztettem a többieket. A kocsi hátuljába mentünk, Anikónak még sikerült leugrania, de mi már a tesómmal nem tudtunk, a kocsi újra robogott.

- Ajjajajj, most mi lesz velünk! Hova visznek minket?!- néztünk egymásra Hubával. Azt sem tudtuk, mi lett Anikóval. És legfőképpen, hogy jutunk vissza Balatoncsillagra. Vártunk. Eléggé féltem és izgultam. Az autó újra lassított, egy piros jelzőlámpa végre!

- Itt leugorhatunk! – ismerte fel a helyzetet gyorsan Huba.

- De ha leugrunk, akkor sosem derül ki, hova viszik a lopott árut! – ellenkeztem én.

- Ki marad? – tette fel Huba a nagy kérdést. Gyorsan kellett döntenünk.

- Én. – feleltem. Nagyon félelmetes volt, de inkább én maradok, mint a tesóm! Huba leugrott, az autó ismét gyorsított és tovább mentünk. Nagyon fáztam, elég későre is járt, gondolkozni is nehezemre esett. Hogy is kerültem ebbe a helyzetbe? És ugyan Huba és Anikó jól vannak? Értésítették ugyan a rendőrséget? Ezek a kérdések kavarodtak bennem. Egy mellékutcába kanyarodott az autó. Kilestem, de nem láttam csak a nagy sötétséget. Nem láttam se egy táblát, se valamilyen nyomot, hol lehetek. A sofőr hirtelen fékezett és megállt! Végre! Hoppá! Ez azt is jelenti, hogy jaj nekem, ha hátra jön valaki. Ezt nem akartam megvárni, tudtam, ugornom kell. Ugrottam. Persze, bele egyenesen egy pocsolóba! Hogy annak is pont ott kellett lennie! Gyorsan meg akartam keresni, hol vagyok. Ránézek a házra, rajta egy kopott házszám: 86. Az utca pedig.....elindultam és megtaláltam a táblát is: Szegfű utca. Vagyis Szegfű utca 86. Csak ki ne menjen a fejemből! Mellettem fékezik egy taxi. Huh, ez pont jókor jött! – Hova vigyelek öcsi? – kérdezte a sofőr mogorván.

- Sehová - mondom neki - hívja a rendőrséget! Röviden és velősen elmagyaráztam neki a szitot, kicsit még tiltakozott, majd hívta a rendőröket. Amikor letette a rádiót, döbbenet nézett rám, olyan szemmel, mint a Pisti szokott nézni matekórán. Közben a rendőrök is megérkeztek. Mondják, hogy elvisznek a rendőrségre. Én ott akartam maradni, végignézni, hogyan fülelik le a jómadarakat, de közben már nagyon fáztam, a lábam még mindig csupa víz a pocsolótól. Beültettek a kocsiba és begurultunk a rendőrségre. Huba és Anikó már ott várt rám, meg három nagy bögre forró tea. Aztán eszembe jutott Amália néni és Gergely bácsi, ők mennyire aggódhattak. Ám Anikó megnyugtatott, hogy már küldtek nekik táviratot. Viccelődünk egy kicsit, amikor kiabálásra lettünk figyelmesek. Az irodába behátrált a nagytestű rendőr, hiszitek vagy nem, akkora volt, hogy mindig beverte a fejét az ajtóban, most mégis hófehér arccal tolatott, és valamiről beszámolt a hadnagynak. No, én akkor ijedtem meg, mikor ezt a rendőrt láttam megszeppenve, istenuccse el nem tudtam képzelni, mi történhetett. Aztán tisztult a kép, kiderült, hogy egy nő tombol a rendőrségen. Csak akkor lélegeztünk fel, amikor meghallottuk: Carramba, a gyerekeimet akarom! De hisz ez a néni! A fő-főkapitány próbálta nyugtatni a nénit, nekünk több se kellett, odaszaladtunk és átöleltük. Ettől megnyugodott, bocsánatot kért a rendőröktől és elindultunk Balatoncsillagra. Hát így kaptuk el a rablókat a nyáron. Emlékezetes kaland volt.

MENŐ CSAJOK

Hát az úgy volt, hogy a tesómmal és Anikóval át akartunk jutni a Balaton túlsó felére. Amália néni ezt nem engedte volna, úgyhogy nem szóltunk neki. Komppal áthajóztunk a másik oldalra.

Hamarosan nagy vihar kerekedett. A hajókat visszahívták a kikötőbe, ezért nem tudtunk visszahajózni. Gondoltuk, hogy visszamegyünk taxival vagy vonattal. Nem állt meg nekünk senki, ezért a benzinkúton felkérdeztünk egy kamionra. A sofőrje azt mondta, hogy nem tud minket elvinni Balatoncsillagra, csak Siófokig. Ennek ellenére beszálltunk. Útközben elaludtunk, majd kora hajnalban két ajtócsapódásra ébredtem. A többieket is felkeltettem. Mondtam nekik, hogy még egy ember beszállt a kamionunkba. Elindultunk. Hamarosan megálltunk. Hatalmas dobozokban női pulcsikat pakoltak be a rakodótérbe, ahol mi is voltunk. Újra elindultunk. A sztrádán ismét megálltunk. Felfigyeltünk rá, hogy kicserélik az autónk rendszámabláját. Mindez nagyon gyanús volt. Akkor láttuk csak, hogy egy idegen is van a sofőrünkkel. Gyorsan elbújtunk a dobozok mögött. Az idegen bele akart nézni a dobozokba, de a sofőrünk visszahívta őt, hogy siessenek, nehogy lebukjanak, vagyis elkapják őket a rendőrök. Elindultunk, szinte száguldottunk. Rájöttünk, hogy itt valami nagyon bűzlik. Az autó lassított. Le akartunk volna ugrani mind a hárman. Anikó le is ugrott, nekünk viszont nem sikerült, mert a kocsit egyre gyorsabban ment. Mi ketten ott rekedtünk. Pest felé kanyarodtunk. Már a városban egy piros lámpánál megálltunk. Tudtuk, hogy most lépnünk kell. Gyorsan megegyeztünk, hogy én maradok, mert ha mindketten dobbantunk, akkor ki kapja el a tolvajokat? Hubának sikerült leugrania, és én ott maradtam egyedül. Szörnyen féltem. Még inkább igyekeztem elbújni a dobozok mögött. Kilestem a ponyva mögül, hogy vajon hol járunk, de nem láttam semmi ismerőset. Az autó bekanyarodott valahova, majd megállt. A torkomban dobogott a szívem. Éreztem, hogy most vagy soha. Leugrottam az autóról.

A kocsit udvarban állt. Elfutottam. Utcanévtáblát kerestem a sötétben. Sikerült! Szegfű utca! Leintettem egy taxist. Gyorsan elhadartam neki, hogy muszáj beszélnem a rendőrséggel. Nem hitt nekem, de aztán mégis kapcsolatba léptünk a rendőrséggel. Olyan gyorsan történt minden. Jött egy rendőrautó, majd egy tucat. Egy Balla nevű rendőr megszólított, és bevitt a központba. A rendőrkapitányságon már ott volt Anikó és Huba. Hihetetlenül megörültünk egymásnak! Jól végződött a kaland, a tolvajokat elfogták a mi segítségünkkel. Amália néni betoppant értünk... Happy end!

CSILLAGI KAGYLÓK

Csaba vagyok. Meg se próbáljatok megkülönböztetni Hubától, garantálom, hogy úgyse fog sikerülni.

Elmesélem nektek, hogy lettünk híresek. Nagyon hétköznapi módon kezdődött. Reggel nagyon borús volt az ég. Amália néni nem is akart minket elengedni, de amikor mondtuk, hogy Anikó vár minket 9-kor, beleegyezett, hogy menjünk. Éppen csónakot akartunk aznap bérelni. Amália néni a csónakázást megtiltotta, és figyelmeztetett minket, hogy kettőkor ebéd. Abban megegyeztünk, hogy a strandot ilyen időben inkább kihagyjuk. Anikó ötlete, hogy menjünk át hajóval a túlsó partra viszont egy kis vitát okozott. Viszonylag könnyen meggyőztem Hubát, hogy a hajó nem csónak, és nyugodtan mehetünk. A fél tízes hajóval szépen át is mentünk. Jól szórakoztunk, mint mindig, észre se vettük, hogy az ég teljesen fekete lett, csak akkor rohantunk a presszóba, amikor hirtelen ömleni kezdett az eső. A vihar miatt leálltak a hajók, déltől egyik se közlekedett. Eleinte még hülyéskedtünk, de egyre jobban elment a jókedvünk. Már délután fél hat volt, a fekete kosár a móló végén felhúzza, az eső még mindig szakadt. Ültünk ott lógó füffel, esélyünk se volt visszamenni Csillagra, és hát féltünk is, mit szólnak ehhez majd Amália néniék. Megdicsérni nem fognak, az biztos. Ahogy bámultunk ki az

ablakon, egyszer csak megállt a presszó előtt egy ponyvás teherautó. A sofőr bejött egy bögre kávéra, vidám fickónak tűnt, addig poénkodott, hogy még a morcos felszolgálónőt is megneveztette. Hubának támadt egy ötlete, amitől én megijedtem – Huba és az ötletei! – de Anikó letorkolt, hogy minden ötlet jobb, mint a semmi. Huba odahívta a sofőrt az asztalunkhoz, és elmondtuk neki, milyen helyzetbe kerültünk. Jó fej volt, mert bár nem Csillag felé volt dolga, azért próbált segíteni. Füredre készült női pulóverekért, amiket Pestre kellett vinnie. De azt mondta, hogy Siófoknál kitehet minket, az már a déli parton van, valahogy hazajutunk. Persze azonnal belementünk. Beültünk a ponyva alá, elzötyögtünk Füredre. Ki se dugtuk az orrunkat, mert még mindig zuhogott. Berakodtak, a sofőr még visszament a raktárba aláírni a papírokat. Egyszer csak futó lábak zaja, ajtócsapódások, hirtelen elindultunk. Nekem már akkor gyanús volt, hogy szerintem nem egy ember szállt be a vezetőfülkébe, hanem kettő, de Anikó megnyugtatóan, hogy talán még egy utast felvett ez a barátságos fickó. Ahogy az autó rázkódott, az eső kopogott, el is szundikáltunk. Huba rázott fel minket, bámészkodott, merre járhatunk. Rémülten kiáltott a fülünkbe, hogy valami nem stimmel, a sztrádán vagyunk. Kicsit értetlenkedtem, hisz Füred és Siófok között nincs autósztráda, aztán nagy nehezen felfogtam, hogy ez azt jelenti, elhagytuk a siófoki elágazást, és a sofőr nyilván megfeledezett rólunk. Azon kezdtem agyalni, hogyan kellene neki szólani, amikor az autó fékezni kezdett, és megállt az útpadkán. Előre akartam mászni, de Huba visszahúzott. És bizony jól tette, mert kiderült, hogy ezek tényleg ketten vannak, és mivel éppen a rendszámtábla kicserélésén mesterkedtek, meg a zsarukat emlegették, nem kellett Columbónak lenni, hogy rájövünk, ezek bizony ellopták a pulcsikat és hát sajnos minket is. Megbeszélés nélkül is tudtuk, hogy MENEKÜLÉS. Amint végeztek, előrecsúszunk, és amikor hallottuk az ajtócsapódást Anikó ugrott. Huba következett, de olyan hirtelen felgyorsult a teherautó, hogy ha nem akart palacsintává válni, maradnia kellett. Csak abban reménykedhettünk, hogy Anikó kitalál valami okosat. Szárguldottunk tovább. Tudtuk, hogy beértünk a fővárosba, mert egyre nagyobb lett a forgalom. Azt reméltük, egy piros lámpánál meg kell állniuk, és akkor mi is leugorhatunk. Egyszer csak megvilágosodtam, és Huba fülébe kiáltottam, nem ugorhatunk le mind a ketten, mert akkor sose derül ki, hová viszik a lopt holmit. Rögtön lefoglaltam, én maradok. Az első piros lámpánál Huba kiugrott, egyedül maradtam. Csak ekkor fogtam fel igazán, hogy ez nem játék. Egy ideig hiába néztem a hátsó nyíláson a várost, nem láttam ismerős épületet, ráadásul az eső úgy szakadt, mintha dézsából öntenék. Még az is eszembe jutott, mi lesz, ha kimegyünk Budapestről. A teherautó szerencsére bekanyarodott egy mellékutca. Biztos macskaköves lehetett, mert az autó úgy rázkódott, hogy majd elharaptam a nyelvem. Kihajoltam, valamilyen feliratot kerestem, de semmit se láttam. A teherautó egyre sötétebb utcákba fordult be. Földszintes, sötét házakat láttam, ebből gondoltam, hogy már jó késő lehet, utcatábla sehol. Deszkakerítés mellett haladtunk, aztán az autó fékezett. Ajtó csapódott. Még a hideg is kirázott arra a gondolatra, mi lenne, ha most valamelyik tolvaj hátra jönne. Hallottam, hogy kinyitják a kaput. Készültem, és mikor az autó elindult, ugrottam. Persze hova máshova, mint egy jókora pocsolya kellős közepébe. De mondjuk nem nagyon érdekelt. Meglapultam a szemközti homályos járdán, egész addig, amíg csend nem lett. Előlopakodtam, és megnéztem a hátszámot: 86. Elindultam visszafelé, hogy megtaláljam az utcatáblát: Szegfű utca. Szóval Szegfű utca 86. Tudtam, most a rendőrséget kell értesítenem, ami nem volt könnyű, mert kb. a világ végén voltam. Vagy két utcát gyalogoltam, mindenhol töksötét, mikor végre szembejött egy taxi. Kiszaladtam az úttestre, szerencsére megállt. A taxisofőr kicsit értetlenkedett, de aztán beszólt a központba, és értesítették a rendőrséget. Rögtön megjelent három rendőrautó, biztos a közelben lehettek. Egy jó nagyra nőtt rendőr megkérdezte a nevem, megmondtam neki a címet. Aztán betettek egy rendőrautóba, hogy bevisznek a budai irányítóközpontba. Ennek nagyon örültem, mert már eléggé fáztam nyakig vizesen. Ott aztán végre találkoztam Hubával és Anikóval, én lettem a harmadik a pokrócos teásbőgrés klubban. Szerencsére mint kiderült, ők is megtették a magukét. Anikó még Csillagra is küldött üzenetet a rendőröktől. A rendőrök elárulták, hogy hála nekünk elfogták a tolvajokat és megvan a rakomány. Hurrá, nagyok vagyunk! Éppen arról kezdtek beszélni, hogy valahol aludnunk kellene, mert nagyon késő van, amikor lenről dulakodás meg ordibálás hallatszott. Először kicsit megijedtünk, de csak Amália néni volt, aki egy kis cirkuszt csinált lent, mert nem akarták beengedni. Csak hozta a formáját. Miután átadtak neki minket, minden elrendeződött, kiürültük magunkat, és Amália néni megnyugodott, elmentünk aludni egy szállóba.

Ezzel fejeződött be a kalandunk. Ha ezt szeptemberben az osztályban elmeséljük, el se fogják

hinni.

VERSENYEGEREK

Jesszusom, elraboltak!

Amália néni mondta nekünk, hogy délután 2-re legyünk otthon. Anikó már ott várt minket a strand bejáratánál.

Anikó rávett minket, hogy hajózzunk át a Balaton másik felére. Zivatar készülődött, így bementünk egy kávézóba. Huba megkérdezett egy söfört, hogy nem vinne-e minket haza. A sofőr azt felelte, hogy ha haza nem is, de Siófokra el tud minket vinni.

Amikor már a teherautóban voltunk, hallottuk, hogy két ajtó csapódik, és elindultunk. Mintha éreztük volna, hogy valami nincs rendben.

Egy idő után az autó lassított, majd megállt, és két ember szállt ki. Kicsérélték a rendszámtáblát, közben a rendőrséget emlegették –nehogy elkapják őket.

Visszaszállt a két férfi, de Anikónak volt ideje még kiugrani az autópályán.

Huba és én már nem tudtunk.

Sokáig utaztunk. Leskelődtünk a ponyva alól. Úgy tűnt, hogy már Budapesten vagyunk. Nemsokára egy szemafornál álltunk meg, mert a lámpa pirosat mutatott. Közben zuhogott az eső. Huba úgy döntött, hogy kiugrik, és segítséget kér a rendőrségtől. Én azért maradtam a furgon hátuljában, hogy kiderítsem,

hová viszik a lopott árut a tolvajok. Nagyon féltem, mert már késő volt, és az eső csak kopogott a ponyva tetején.

Az autó sarkába húzódtam, hogyha megáll a furgon, ne vegyenek észre.

Éreztem, hogy kanyargott velem az autó, zötykölődtem a macskaköveken, majd hirtelen lefékezett és megállt. Amint kikukucsáltam a ponyva résein, az utcában sötét volt, egy lelket sem lehetett látni. Remegtem a félelemtől, de össze kellett szednem minden bátorságomat, hogy kiugorjak az autó hátuljából. Meg kellett várnom azt a pillanatot, hogy ne vegyék észre a rablók a szökésemet.

Rohantam, ahogy csak tudtam a sötétben. Hirtelen egy taxi fékezett le mellettem, amit leintettem. Mondtam a taxisnak, hogy nagy bajban vagyok, rablók elöl menekülök, és hogy hívja ki a rendőrséget.

Bevittek. Hát, kit látnak szemeim, Huba és Anikó ücsörögnek bögréikkel a kezükben a folyosón. Megöleltük egymást, boldogok voltunk, hogy mind épségben vagyunk.

Nagy hangoskodás közepett megjelent Amália néni, és hazavitt bennünket.

A rendőrség elkapta a tolvajokat a mi segítségünk hozzájárulásával.

Így a történetünk happy end-del végződött, mint a filmekben.

THE END

MÉG VISSZATÉRÜNK!

Igaz történet alapján (beszámoló Csaba tollából)

Egy esős napon Hubával és Anikóval áthajóztam a Balaton túlsó partjára. Az eső egyre jobban erősödött, a vihar miatt leállt a hajóforgalom, és nem tudtunk visszatérni. Egy presszóban ültünk, vártuk a vihar végét, hogy visszatérhessünk. Itt kezdődött a nagy kalandom.

Mondtam is, hogy senki sem mehet ki a vízre, bezzeg nektek kellett egy nagy kaland. Persze Anikó rögtön letorkolt, hogy én unatkoztam. Huba kitalálta, hogy

menjünk vissza kocsival, egy férfival, aki bele is egyezett, hogy egy darabon elvisz. Fűreden még felvettünk egy csomó pulóvert. Már azt hittem indulunk, csakhogy én két ajtó csattanását hallottam, rögtön sejtettem, hogy valami nincs rendben. A kocsit bizony ellopták. A sztrádán egy kis időre megálltak a tolvajok, rendszámot cserélni. Ekkor szóltam Anikónak, hogy ugorjon le. Le is ugrott. Mire mi is leugrottunk volna a kocsi megint elindult. Lassan beértünk Pestre. Huba javasolta, hogy egy pirosnál ugorjunk le. Én ezzel nem értettem egyet, mert, ha mindketten leugrunk sosem derül ki hová mennek a tolvajok. Én bátran vállaltam, hogy maradok a kocsin és majd jelzek, ha megérkeztünk a végállomásra. A ponyva résein néztem a várost, de nem láttam semmi ismerős épületet. Fogalmam sem volt merre járunk, már azt hittem elhagytuk Budapestet is. Egy macskaköves útra fordult velem a kocsi, csak úgy hanykolódtam ide-oda a kocsin. Végül megálltunk egy ház előtt. Egy kicsit vártam, figyeltem. Majd leugrottam a kocsiról és meghúzódtam a homályban. Megjegyeztem a házszámot, majd megkerestem melyik utcában járunk. Már csak a rendőrséget kellett értesítenem. Le is intettem egy taxit, és megkértem szóljon be a központba. Egy kis értetlenkedés után hitt nekem a taxis. Nemsokára meg is érkezett a rendőrség.

Szerettem volna jelen lenni a letartóztatásnál, de biztos nem engedték volna, meg fáztam is nagyon. Nagy kaland volt, olyan, amelyet a filmvászonon szoktam látni.

MAGYAR MENŐ AGYMENŐK

Az egész Anikó miatt volt! Ha ő nem hozza fel, hogy „csónakázzunk“, akkor ez nincs. Meleg is volt, uncsi is volt, meg egyáltalán. És a néni csak a csónakozást tiltotta meg, a hajókázást nem. Huba persze megint okosabb akart lenni nálam, Csabánál. Áthajókáztunk a másik partra. A lényeg, hogy ahogy fagyizunk, elered az eső. Zuhog, mintha dézsából öntenék. Sosem akar elállni?

Ikremnek lett egy ötlete. Bátran odaállt egy bácsi elé, hogy vigyen el minket. Bárcsak én lettem volna ilyen merész! Azt mondta, Siófok mellett kitesz minket, csak felveszi az árut. Mint a filmekben, felmáztunk a ponyva alá. Vártuk a pulóvereket. Hogy milyen gyorsan be lehet pakolni a cuccot?! A bácsi osztódott? Ketten lettek?

Képzeljétek el, a sztrádán vagyunk! Ajjaj, Siófok már nagyon messze. Amália nénitől nem csak Huba fog kikapni, de én is, Német Csaba is! A filmekben Belmondo hogy szokta csinálni? Csaba gondolkozz! Rögtön lebukunk!

A tolvajok rendszámot cseréltek.

Mielőtt majdnem lebuktunk, Anikó leugrott, Hubának és nekem nem sikerült. Így reszkettünk tovább ikermódban.

Most ugorj Huba, piros a lámpa! Hozz segítséget, mert a bátorságomnak is van vége!

Azt hogy fogjatudni, hol leszek, ha azt sem tudja, hova visznek engem? De meg kell tudnom, hová viszik a szajrét!

MOST! Huh, sikerült leugranom törés nélkül! Megmenekültem!

Columbo üzemmódban megnéztem a címet. Lemeszeltem egy taxit, és a többi már történelem.

Jöttek a zsaruk, hozták Hubát. A zsaruk ügyesen lekapcsolták a pulóver banditákat. Amália néni is befutott, megcsinálta a balhét, mehettünk vissza Balatoncsillagra.

NYÉKVÁRKONYI NYOMOLVASÓK

Sziasztok srácok!

Rengeteg kalandot éltem át a tesómmal együtt a nyári szünetben. Képzeljétek, most nem a szüleinkkel nyaraltunk, hanem édesanyánk nagynénjével, a legfantasztikusabb nénivel. Legnagyobb élményünk Balatoncsillagon történt, amikor én, a tesóm és egy csaj, Anikó átutaztunk a Balatonon.

Annyira esett az eső, hogy törölték az összes járatot, tehát ott rekedtünk a túloldalon. Ott megkértünk egy férfit, hogy vigyen minket vissza a furgonjával, nehogy aggódjanak értünk Amália néniék. Csakhogy útközben elrabolta két tolvaj a furgont, és azzal együtt minket is. Kissé megijedtünk, majd úgy döntöttünk, hogy leugrunk a járműről. Először Anikónak sikerült majd a tesómnak, Hubának is. Én végig rajta maradtam, mert le akartam buktatni a rablókat. Sikerült is! Elérkeztünk a végcélhoz, a tolvajok házához. Ott egy taxis segítségével felhívtam a rendőrséget, ahol Anikó és Huba már várt rám.

A rendőrök kijöttek, és sikeresen elkapták a bűnozókat, engem pedig visszavittek a kapitányságra. Odaért Amália néni is kissé haragosan és agresszíven, de végül épségben visszaértünk Balatoncsillagra.

ÜTŐS HÁRMAS

Egy borús napra ébredtünk. A fekete felhők már gyülekeztek. Amália néni kinézett az ablakon, és azt mondta nekünk, hogy nem mehetünk ki a strandra. Erre nagyon elkeseredtünk. Ráadásul Anikó már várt ránk. Mondta is Amália néninek Huba, hogy már vár ránk. Én is mondtam a néninek, hogy Anikóval csónakot akartunk bérelni. Huba helyeslően bólogatott. Amália néni megesejt rajtunk a szíve, és elengedett minket, de megtiltotta a csónakázást.

Boldogan elindultunk, a néni viszont még odakiáltotta, hogy kettőkor ebéd, addigra legyünk otthon. A strandon találkoztunk Anikóval, és ő is örült, hogy a néni elengedett minket. Mi mondtuk, hogy azzal az egy feltétellel engedett el, ha nem csónakázunk. Ekkor Anikónak az ötlete támadt, hogy menjünk át a túlsó partra hajóval. Ekkor fivérem, Huba és köztem némi nézeteltérés keletkezett a hajó miatt, melyet Anikó nagyon ügyesen elsimított, és már a kikötő felé vettük az irányt. Ezalatt az idő alatt Amália néni már biztosan az ebédet főzte. Azonban a szörnyű időjárás miatt sajnos nem értünk haza. Egy kávézóban Huba testvéremnek támadt egy ötlete, miközben a pultnál felfedezni talált egy sofőr urat. Ekkor kértük a sofőr úrtól, hogy legyen olyan kedves, és vigyen vissza minket a déli partra. A sofőr szomorúan válaszolt, hogy Füredre kell mennie rakományért, ami ugye az észak parton található. Annyit tehetett értünk, hogy Siófok mellett megy tovább az úton, úgy nekünk könnyebb lesz valamilyen autót fognunk, ami végre elvisz minket Balatoncsillagra. Mindannyian fellélegeztünk egy kis időre. A sofőr még kiszállt, telerakta az autót papírdobozokkal, amikben női pulóverek voltak. Miután végzett a rakodással már csak a papírozás maradt. Azt vettük észre, hogy már indulunk is. Végül olyan gyorsan száguldottunk, hogy szinte röpködtünk a ponyva alatt. Anikó kis híján elharapta a nyelvét. A nagy zötykölődésben picit talán elfogott minket az álom, amiből Huba ébresztett fel bennünket rémülten. Kiderült, hogy nem tett le a sofőr Siófok mellett, ugyanis ki tudja mióta a sztrádán száguldoztunk. Egyszer csak az autó megállt fékcsikorgás közepette az útpadka szélén. Gyorsan kiderült számunkra, hogy valami csalás történt. Két férfit hallottunk, akik éppen a rendszámot próbálták kicserélni. Közben arról diskuráltak, hogy nehogy elkapják őket a rendőrök. Mi az idegességtől majdnem felfordultunk. Anikó megpróbált a kocsirol leászni, de akkor elindult az autó. Mielőtt felgyorsult volna, Anikónak sikerült meglépnie, de mire a tesóm próbálkozott, az autó úgy felgyorsult, hogy Huba visszaesett a kocsiba. Csak abban bíztunk, hogy majd valahol nem messze a tolvajok megállnak pihenőre. Ezalatt az idő alatt csak arra tudtunk gondolni, vajon Anikó jól van-e, és eszébe fog-e jutni, hogy segítséget kell hívnia. Közben mi csak sejtettük Hubával, hogy Pestre értünk, mivel nagyobb lett a forgalom, és egyre nagyobbak lettek a házak. Emlékszem, szörnyen esett még mindig az eső, mint a vadállat. Megegyeztünk Hubával, hogy csak az egyikünk száll le valahol, ha megállna a kocsiba, és ő fog menni segítséget kérni, míg én maradok az autón, és kiderítem, hogy mégis hová viszik a "lopott" árut. Tehát amikor pirosra váltott a jelzőlámpa, Huba kikommandózott az autóból, és segítségért indult a legközelebbi rendőrségre. Én meg ott maradtam, mert mégsem hagyhattam, hogy a tolvajok meglógnak. Szóval kitartottam, amíg a kocsiba végleg meg nem állt. Akkor kivetődtem belőle, és meglestem, hová mennek a tolvajok. utána kerestem

segítséget. Épp jött egy taxi, megkértem, hogy szóljon a zsaruknak. Persze először nem hitt nekem, de aztán csak nézett.

Megjöttek a rendőrök, elkapták a tolvajokat, engem elvittek az őrre. Mindhármunkat megdicsérték, de szerintem főleg engem! No, hát így lettem hős!

FANTASZTIKUS TRIÓ

Egy borús napon Hubával és Anikóval úgy döntöttünk, hogy áthajózunk az északi partra, de arra nem számítottunk, hogy akkora vihar kerekedik, hogy a komp nem tud bennünket visszavinni. Egy presszóban húztuk meg magunkat a kikötőben.

Leszólítottam egy teherautó sofőrjét, aki megígérte, hogy elvisz bennünket Siófokig, ahonnét stoppal hazajuthatunk. Sajnos arra nem számítottunk, hogy a teherautót 2 tolvaj elrabolja, és Pestre veszik az irányt.

Anikónak sikerült a platóról leugrania, amikor a tolvajok rendszám táblát cseréltek, de mi Hubával a kocsin ragadtunk. Megbeszéltük, hogy lebuktatjuk a bűnözőket. Huba leugrott a kocsiról egy piros lámpánál, én pedig a kocsin maradtam egészen addig, amíg az be nem parkolt egy ház udvarára. Akkor léptem olajra. Értésítettem a rendőröket, akik egy rögtönzött akció keretén belül lekapcsolták a tolvajokat. Azt sajnos nekem nem engedték megnézni, hiszen veszélyes volt a rajtaütés. Igazi hősként ünnepeltek. A rendőrfőkapitányságon végre Hubával és Anikóval együtt biztonságban megszáradtunk és felmelegedtünk, amikor megjelent Amália néni, hogy „kiszabadítson” bennünket.

Életre szóló kaland volt a számomra, de kissé ijesztő is, úgyhogy efféle kalandokra a közeljövőben nem fogok vágyakozni.

LAS ESTRELLAS

Idén nyáron jó kis nyaralásunk volt! Emlékezetes heteket töltöttünk Amália nénivel a Balatonnál.

A néni igazán jópofa, először furcsálltuk a szokásait, de aztán rájöttünk, hogy jó móka vele lenni.

Sokat voltunk a strandon – egyedül is, mivel a néni elengedett minket. Egy nap azt gondoltuk, jó buli lenne áthajózni a túlpartra. Jókora vihart jósoltak, de mi – Huba, Anikó és én – úgy döntöttünk, hajóra szállunk. Alighogy kikötött a hajó, rögtön leszakadt az ég. Gondolhatjátok, égszakadás, földindulás, a hajóközlekedés is szünetelt. Csak vonattal vagy busszal tudtunk volna visszajutni Balatoncsillagra. A presszóba, ahol vártuk a vihar végét, egyszer csak betoppant egy kamionsofőr. Gondoltuk, vele elvitetjük magunkat haza. A sofőr készséges volt, azt mondta, Zamárdiig szívesen elvisz, de út közben meg kell állnia áruért. Mi nagyon örültünk, hogy hazajuthatunk, mert tartottunk Amália néni haragjától. Képzelehetitek! Ó ha felmérged, talán még a messzi Északi-sarkon a jegesmedvék is vigyázzba állnak a szitkai hallatán. Nagy sokára el is indultunk a presszóból, de sajnos, amikor megálltunk áruért, történt egy kis gikszer. A teherautót két tolvaj elrabolta! Na, gondoljatok csak bele: egy száguldó teherautó platóján rohantok bele a semmibe, vagy ki tudja hova... de mi ám nem féltünk! Kitaláltuk, hogy gyorsan leugrunk, és riasztjuk a rendőrséget. Igen ám, de csak Anikónak sikerült leugrania, míg a gengszterek kicserélték a rendszámot. Mi a tesómmal az autón rekedtünk. Kicsit később neki is sikerült leugrani, így egyedül már csak én maradtam fenn. Bizony, egyes egyedül voltam a két tolvajjal! Elég rémisztő alakok voltak – legalábbis a hangjuk alapján úgy tűnt, hogy ezek bizony nem ismerik a tréfát. De persze, én egyáltalán nem félttem. Sőt! Egyre csak azon járattam az agyamat, hogyan is tudnám értesíteni rendőrséget. Nagy sokára megálltunk, így nekem is sikerült egérutat nyernem, de jól megnéztem magamnak, hogy hová is parkoltak be azok a csirkefogók. Magamban sokáig ismételtetem a címet, hogy el ne felejtsem, és gyorsan leintettem egy taxit – gyorsan eldaráltam a sofőrnek, hogy hívja a rendőrséget, mert most szabadultam egy lopott teherautó platójáról. Először kissé furán nézett rám, de aztán mégiscsak értesítette a hatóságokat. Mikor a rendőr a vonal túloldalán megerősítette a tőlem hallott sztorit, hát a sofőr rögtön szívélyesebb lett velem. Beszállított a fővárosi rendőrkapitányságra – mert

bizony Pestig elmentünk – és ott mint a sztárt, úgy fogadtak. Kifaggattak, és én mindent elmondtam töviről hegyire.

A beszámolóm alapján megtalálták a lopott teherautót a rakományával együtt, a gengsztereket meg rögtön rács mögé dugták. Hát így juttattam méltó helyükre a rablókat.